

Lars Elgidh: 2 Små eventyr

Fra 1999

HAN STOD OG GIK

Han gik gennem gaderne uden stedsans. Han var som besat af tiden. Han var Ingenting, men alligevel Alting. Det var med ham som gammel ost, - frugtbar for mider, og andre former for insekter, men dog uden foragt for omgivelserne. Han var gammel indvendig, men ny udvendig, - ikke særlig brugt, men alligevel denne fornemmelse af afmagt for tidens tegn.

Da han forsvandt ned ad en af gaderne, var det som om, han ophørte med at leve, som han engang havde ønsket det, - uden besvær eller fornuft, tanketom og glad for livet. Men den næste gade var tom, som det ikke eksisterende indhold i et påskeæg. Han gik tungt og dog beslutsomt videre ned ad gaden, hvor han engang havde boet som barn. Han huskede hans barndom med et vægelsindet humør, - gaden var aldrig blevet den samme efter katastrofen. Han gik uden at vende sig om, videre ned ad gaden. På hans højre hånd lå et gyldent hus. Det var smurt ind i honning, hvilket gjorde, at han havde lyst til at stoppe og slikke lidt af honningen i sig. Men han ville hellere videre, så han trak en lettere voldsom mine og gik derpå videre mod uvisheden. En ting, som han holdt meget af : Uvisheden omkring fremtiden, uvisheden for hvad der gemte sig om næste hjørne, bragte ham i et ekstatisk humør. Han gik. Han gik.

Pludseligt vendte han sig nærmest spastisk om, som en krampe hos en ægte spastiker, og ophørte derpå med at gå ... Han stod stille, som mus på bagbenene, og indåndede den friske luft, der trak i ham, som en hund kunne have gjort det. Han var ubevægelig i mikrosekunder, - der var noget i hans underbevidsthed som pirrede ham. Hvad det var vidste han ikke, så han så sig omkring, for at opdage at han var havnet ved vandet. Derfor havde hans underbevidsthed hidkaldt ham. Han stod længe og forladt ved vandet, tænkte på hans livs oprindelse, - det første minde -, og hvordan livet havde formet sig i ham gennem tiderne. Han stod stille længe, inden han opdagede, at han stod med vand til knæene. Men han rørte sig ikke ..., han stod musestille ... i timer, inden vandet beslutsomt vadede

ind mod kysten, hvor der holdt en sportsvogn, som fragtede det til Paris og derefter til London, Prag og til slut Berlin, hvor det levede sine sidste dage, som springvand foran et børnehjem.

KAN DU STAVE?

Han vendte den anden kind til, da han første gang i sit liv havde fået en hård, slidsom lussing. Han vendte sig mod politiet, da han var seksten. Han vendte sig mod religionerne, da han var atten. Han vendte sig i sengen, fordi han havde pisset i sengen. Han vendte sig mod alt, og alle han mødte. Han vendte sig i sine drømme, som bestod af frodige kvinder, der var formet af ler. Han vendte sig og gik en tur med hans hund. Han vendte sig og gik hjemmefra, da han var syv. Og da han blev atten, forærede hans mor og far ham en motorcykel, fordi de havde regnet med, at de kunne slippe synet af ham, hvis han kørte galt. Men han kørte ingen steder. Han var som naglet til det kors, som hans første møde med virkeligheden havde givet ham.

Han var fem, da katastrofen indtraf. Han havde leget i sandkassen nede i gården, inden hans mor var faldet ud af vinduet og ramt ham på ryggen. Han var blevet frustreret og indestængt, huskede han, inden han – med alle hans kræfter – havde fjernet moren fra hans ryg. Hun var en særdeles fed kvinde på ikke mere end ethundredeoghalvfems kilo, men i hendes bedste alder : Hvilket indebar, at hun kunne sige sine gloser og fraser til fremmede, og havde kunne rydde af bordet som et lyn, da hun var i live. Men det var anderledes med hendes søn, - han kunne ingenting : Han lå ned det meste af hans barndom, inden han lærte at stave : Heri fandt han ro og orden : Han kunne endda ligge ned og stave. Han kunne stå oprejst mens han stavede, og snart kunne han stave sig til Hvad Som Helst : Hvad Som Helst var en by, der lå, ikke langt fra hvor han var opvokset. Så af sted det gik på hans motorcykel, mod Hvad Som Helst.

I Hvad Som Helst kunne han ønske sig alt, hvad han kunne stave til : Kun hans talent bar ham frem i Hvad Som Helst, så han stavede sig frem til ordet h-e-s-t, og straks havde han en hest indenfor rækkevidde. Han stavede derefter til f-r-o-d-i-g-e k-v-i-n-d-e-r a-f l-e-r, som var summen af alle hans livsdrømme.

... de frodige kvinder af ler sprang frem for hans øjne, og straks var han som forandret : For man skal aldrig se sine drømme med åbne øjne ...